

Oponentský posudek bakalářské práce

Vojtěch JIRÁSEK: Obrodný proces a normalizace v Československu z norského pohledu, Bakalářská práce FFUK 2012, 71 stran + 13 příloh

V úvodu práce si autor sice nestanovil jednoznačné cíle, ale lze je bez obtíží dovodit ze sedmi základních otázek výzkumu, které formuloval na stranách 13 a 14. V závěru tyto otázky zodpovídá a Norsko hodnotí pozitivně – bohužel tato práce postrádá jakoukoli komparativní dimenzi (což je ovšem u bakalářky akceptovatelné), a proto lze autorovo hodnocení považovat za značně nahodilé.

Z hlediska stylistiky spatřuji problém v častém používání první osoby singuláru, která se do odborného textu příliš nehodí. Rovněž některé formulace jsou spíše schematickým klišé, než tvrzením adekvátním pro vědeckou práci (viz s. 12 „v ČSSR probíhal následně proces normalizace, vystřídaný šedivým bezčasím od poloviny let osmdesátých s občasným drobným povolením šroubu ze strany vládnoucí gerontokracie (po kterém následovalo zase rychlé utažení). ..“). Ne vždy se daří také dodržet logickou plynulost a návaznost textu – viz např. neorganicky zakomponovaný citát o tradiční sociální péči na s. 13. Autor nesystematicky uvádí jména – někdy jen příjmení, jindy celé jméno, někdy jen s iniciálou křestního. Hojně také užívá přítomného času, což odpovídá spíše popularizační literatuře faktu, než seriózní vědecké studii. Autor rovněž nerespektuje zvyklost, že věta by zásadně neměla začínat číslem.

Práce působí tak, že ji autor psal ve značném spěchu – objevují se také relativně často překlepy, zvláště u cizích jmen.

Autor zasluhuje ocenění za to, že již v bakalářské práci projevilschopnost rozsáhle pracovat s cizí literaturou a zvláště s cizími archivními dokumenty. Jeho přístup se však omezuje zásadně jen na převyprávění dotyčného informačního zdroje – v případě bakalářské práce je takový přístup ovšem akceptovatelný. Právě v naprosté absenci analýzy nalezených dokumentů shledávám největší nedostatek této práce. Celkově působí jako mozaika ne příliš organicky za sebe poskládaných dokumentů, které autor během fáze heuristiky nastudoval. Tento fakt doslova bije do očí např. na s. 43 a 44, kde je čtenář zahlcen dvoustránkovým seznamem institucí, kterým studovaný pomocný Fond zaslal své tiskové prohlášení v roce 1983 – protože o mnoha z nich v textu vůbec není řeč, takový seznam postrádá jakoukoli funkčnost, pouze natahuje délku textu. Podobně pramalý užitek má čtenář následně z uvedení částky peněz, kterou fond v daném roce vybral, pokud taková částka není dána do souvislostí, aby bylo možné si představit a zhodnotit, zda je to hodně nebo málo.

Když se autor v jedné z kapitol soustředí na rozbor tisku, omezí se na zachycení data a stručného shrnutí, co v daném listě bylo k tématu Československa napsáno – nic víc.

Kapitola osmá, dlouhá půl stránky, je velmi stručná – je to zjevně tím, že autor nemohl nalézt více relevantních pramenů. Pak by ovšem bylo spíše na místě vymyslet nějaké efektivnější členění práce, aby všechny kapitoly zachovávaly obdobnou délku.

I přes uvedenou kritiku se z pozice oponenta domnívám, že tato práce splňuje základní požadavky, které jsou na tento typ vysokoškolských textů, a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Praze, dne 13. června 2012

Doc. PhDr. JUDR. Jakub Rákosník, Ph.D.